

Bakalářská práce: Ester Lojková – Dialog krajinou

Posudek vedoucího práce: ak.mal, Mgr. Martin Velíšek, Ph.D.

Téma bakalářské práce si zvolila studentka v souladu s jejím vedoucím na základě silné bezprostřední a osobní vazby ke zkoumanému problému. K práci přistoupila zodpovědně a samostatně.

Předložená práce odpovídá zadání. Má logickou a přehlednou stavbu. Jednotlivé kapitoly na sebe organicky navazují, a tak se téma odvíjí velmi plynule a souvisle. Vymezení pojmů se děje s ohledem na směřování práce, vychází z prostudované literatury i vlastních formulací, důsledně reflektuje etymologii. V logické posloupnosti je představena krajina (kap. 1), do níž posléze vstupujeme, abychom jí putovali. Touto poutí (kap. 2) se otevírá dialog (komparativně mapuje autorka též velmi vhodně monolog), který pro autorku představuje respektování krajiny, porozumění vedoucí ke splývání pojmů „já a krajina“, „tady a tam“, „vnitř a vně“ atd. Dialog s krajinou tak paradoxně nastává naším mlčením. To je totiž první krok k naslouchání, předpokladu skutečného dialogu. Z dialogu vychází formulace řeči krajiny (kap. 4), kde se jazykem může stát kámen, voda nebo strom (v práci s nejširším, religionistickým kontextem). Následující reflexe konceptuálních tendencí v dějinách výtvarné kultury ve vztahu ke krajině je velmi čistou, komprimovanou výpovědí. Autorka se vyvarovala nudného chronologického výčtu děl či autorů i nutkání sdělit úplně vše. Především kapitola 5. *Krajina versus krajinomalba* je čtivým záznamem proměny uvažování nad daným malířským žánrem s důrazem na skutečný dialog, tedy vykročení malířů do pleneru. V tomto smyslu postulace impresionismu jako okamžiku prvního „naslouchání“ krajině (str. 35) představuje nejen velmi dobře akcentovaný moment proměny uvažování malířů, ale také zásadní východisko pro autorčinu praktickou a didaktickou část práce. Některé závěry (např. právě poslední odstavec páté kapitoly) považuji za velmi vyspělé a velmi dobře formulované. Šestá kapitola má výstižný název *Krajina bez (krajino)malby* a rozvíjí předchozí kunsthistorické konotace směrem ke konceptuálnímu myšlení. Za pozornost stojí důsledné a dobře volené citáty v záhlaví jednotlivých kapitol.

Praktická část práce je opět velmi čistou výpovědí o tématu. Souzní s teoretickou částí práce a vnáší do krajinářsky zaměřených prací, předkládaných na Katedře výtvarné výchovy, konceptuální rozměr. Překračuje tradiční artefakt a staví nad něj subtilní prožitek. Otevírá prostor skrytých etap tvůrčího procesu (mimo jiné právě inkubaci nebo různé fáze heuristické přípravy) a činí z nich virtuální artefakt či lépe arteideu. Předkládá komponenty, z nichž se dílo konstruuje v mysli diváka (ostatně stejně jako u artefaktu, jen ještě volněji, pokud jde o obsah). V tomto smyslu zadání práce ukázkově naplňuje.

V didaktické části navrhuje autorka sedm úloh výtvarné řady. Vše velmi dobře a přehledně strukturované, od cílů, přes vazby na RVP až k vazbám na výtvarnou kulturu. Škoda jen, že tato část není doplněna o obrazovou dokumentaci, jakkoliv je ze zadání zřejmé, že nebylo úkolem studentky úlohy odučit.

Práci pokládám za hodnotnou, přínosnou a inspirativní. Oceňuji přehlednost struktury, koherenci sdělení, kompetentnost autorky i čtivost textu. Formálně lze vytknout nejednotnost značení citací v uvozovkách kurzívou (např. str. 38). Zcela se neztotožňuji se způsobem uvádění odkazů na citace až za interpunkčním znaménkem.

V Praze dne 21. 8. 2013

ak. mal., Mgr. Martin Velíšek, Ph.D.